שיר השירים (49)

שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ, כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ, שַׁלְהֶבֶתְיָה (ח.ו)

״**שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ**״. ידוע על פי דברי רבותינו המקובלים, כי תפילין של יד על הזרוע מכוונים כנגד הלב, ועל ידי קדושת התפילין ייכנע כח הקליפה הטמאה שהוא בשמאל. והתפילין הם בבחינת חותם אות ברית קודש, שעל ידי הנחתן על זרוע שמאל נכרתת עורלת הלב ונעשה רישום החותם. ואומרת כנסת ישראל להקב״ה ״**שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ, כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ**״ כשם שאני שמה את חותם קדשך אלו התפילין על זרועי כנגד הלב, כך גם אתה, ריבונו של עולם, שים נא אותי על זרועך כחותם ואל תשכחני.״**כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה**״ מבקשת כנסת ישראל לומר להקב״ה, דע כי אנו בניך, אוהבים אותך אהבת אמת, אהבה גדולה עד שמוכנים הננו בחפץ לב למות על קדושת שמך. מאחר והכנענו את כח הרע בתוכנו על ידי חותם התפילין על זרועינו הרי מעתה נעשה בחינת ״**ליבי חלל בקרבי**״ היצר הרע מת בתוכנו ואין לנו כל מפריעים הניצבים בדרכנו למנוע מאיתנו את אהבת ה׳ העזה בקרבנו כמוות. ומכח אהבה זו באה לנו מסירות נפש של ממש, כמו שנאמר (דברים ו׳ ה׳) ״**ואהבת את ה׳ אלהיך בכל לבבך**״ ודרשו חז״ל (ברכות נד.) אפילו נוטל את נפשך.

הגדה של פסח ״שירת דוד״

קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה (ח. ו)

ומרוב אהבתנו אליך, לא זו בלבד אלא שאף מוכנים אנו למסור נפשנו בעדך ולהיות קנאים לכבודך כפינחס בשעתו אשר קינא לה׳ והרג את זמרי וכזבי הרשעים, כיון שקשה היה בעיניו לראות כיצד שם שמים מתחלל ברבים ולא יכול היה לסבול את עלבונה של השכינה הקדושה וביטול מצוות התורה הקדושה. ועל אף שהיו יכולים לבוא בקרבו הרהורים שמא לא טוב הוא עושה ולא יזכה לחיי עולם הבא, שהרי הוא בגדר ״מאבד עצמו לדעת״ שהכניס את עצמו לכלל סכנה. וכך אף אנו, עם ישראל, מוכנים לקנא לכבודך בורא העולם זאת ועוד ״קשה כשאול קנאה״ שאול הוא הגיהנום. צערו של פינחס באותה שעה שראה כיצד שם שמים מתחלל היה קשה עד כדי כך, שהיה משול לצערו של האדם בגיהנום ועל כן נתעורר בקנאה טהורה לכבוד ה׳ יתברך.

הגדה של פסח ״שירת דוד״

שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ, כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה...רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ שַׁלְהֶבֶתְיָה (ח. ו) הפסוק הזה משיר השירים הוא אחד הפסוקים העמוקים ביותר בתנ״ך על כוחה של אהבה. הכלה אומרת לאהובה: ״**שימני כחותם על לבך**״. חותם הוא דבר שמסמל שייכות, זהות וקשר עמוק. אבל שימו לב, היא לא מבקשת רק להיות לידו, אלא על ליבו. היא מבקשת שהקשר יהיה חלק מהפנימיות שלו, חלק מהזהות שלו. ואז נאמר: ״**כי עזה כמות אהבה**״. חז״ל מלמדים אותנו ששיר השירים אינו רק סיפור אהבה בין איש לאישה, אלא משל לקשר שבין הקב״ה לעם ישראל. האהבה האלוקית לישראל היא אהבה שאינה תלויה בדבר. גם בתקופות של קושי, ריחוק וניסיון הקשר אינו נעלם. יש כאן מסר גדול גם לחיים שלנו: קשר אמיתי נמדד לא רק ברגעים היפים, אלא דווקא ברגעים הקשים. כשיש אהבה אמיתית, לא מוותרים במהירות. ממשיכים להחזיק בקשר, לזכור את הטוב, ולדעת שגם כשלא הכול מושלם, החותם עדיין נמצא על הלב. והמילים ״**רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ שַׁלְהֶבֶתְיָה**״ מלמדות שאהבה אמיתית היא כמו אש: היא נותנת אור וחום, אבל היא גם דורשת שמירה וטיפוח. אם מזניחים אש היא יכולה לדעוך. אם מטפחים אותה, היא יכולה להאיר למרחקים. לכן הפסוק מלמד אותנו שאהבה אמיתית אינה רק רגש. היא בחירה, נאמנות וזיכרון של הקשר גם ברגעים של קושי. וזו אולי הבקשה העמוקה ביותר: ״**שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ**״, אל תיתן לקשר בינינו להיות דבר חולף. תן לו מקום קבוע בלב. *המלקט*

שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ, כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה (ח.ו)

מה ההבדל בין ״**כַּחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ**״ לבין ״**כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ**״? באר **החיד״א בספרו ״חומת אנך״** ישנם שני סוגים בעם ישראל. **האחד:** אלו שמתו על קידוש ה׳, **והשני:** אלו שלא מתו, אבל נצטערו הרבה במשך השנים לראות שעובדי עבודה זרה חיים בשקט ובשלוה וגוזרים גזרות על עם ה׳ לומדי התורה ומקיימי המצוות. וזהו שכתוב כאן: ״ **כִּי עַזָּה כַמָּוֶת**״, אלה שמסרו נפשם על קידוש ה׳, אותם תשימי ״**כַּחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ**״, אבל ״**קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה**״, אלה שלא יכלו לסבול שהגוי נהנה והיהודים סובלים, אותם תשימי ״**כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ**״.

הגדה של פסח ״ומתוק האור״

קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה (ח.ו)

נאמר בפסוק (קהלת ח. יא): ״**מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון**״. יש שבארו: העני ישן טוב מאוד, גם אם אכל רק מעט, אבל דבר אחר מטריד את מנוחתו ולא מניח לו לישון! מה מטריד את מנוחתו העני? ״**השבע לעשיר איננו מניח לו לישון**״, כלומר קנאתו בעושר של השכן, למה לו יש

ולי אין, זה מה שמטריד את מנוחתו. כעין זה כתב ה"**כתב סופר**" על הפסוק "**ונתתי שלום בארץ**" ואז אין קנאה ותחרות, וכתוצאה מכך, "**ושכבתם ואין מטריד**", ותוכל לישון בשקט בלילה. ***הגדה של פסח "ומתוק האור"***

"שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל לִבֶּךָ"

בפסוק הזה מבקשת כנסת ישראל מהקב"ה: "שימני כחותם על לבך, כחותם על זרועך". מה מיוחד דווקא ב"חותם"? חותם הוא דבר שמשאיר את הסימן שלו. אפשר להניח אותו על שעווה או חומר רך, ואפילו אם החותם עצמו כבר אינו נמצא שם, הסימן שלו נשאר. כך גם הקשר בין יהודי לקב"ה. יש זמנים שבהם אדם מרגיש קרוב מאוד לה', ויש זמנים שבהם הוא מרגיש רחוק, מבולבל או חלש. אבל הפסוק מלמד אותנו: הקשר האמיתי אינו תלוי רק בהרגשה הרגעית. "**שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל לִבֶּךָ**", גם כשאני לא מרגיש, גם כשאני עובר ניסיון, גם כשיש ירידות, אני מבקש שהקשר שלי עם הקב"ה יהיה חקוק בלב, כמו חותם שאי אפשר למחוק. ויש כאן עוד נקודה נפלאה: הפסוק אומר "**עַל לִבֶּךָ**". הלב מסמל את הפנימיות של האדם. התורה והאמונה אינן אמורות להיות רק משהו שאדם יודע בשכל, אלא משהו שנכנס ללב ומשפיע על המעשים, על המידות ועל הדרך שבה הוא חי. ***המלקט***

רִשְׁפֶּיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ שַׁלְהֶבֶתְיָה (ח. ו)

אהבתנו אליך ה' יתברך בוערת בקרבנו כאותם רשפי אש, אלו גחלים בוערות ואש חזקה כשלהבת גדולה. והנראה לומר "**רִשְׁפֶּיהָ**" עם הכולל עולה כנגד "**ראש פי ה'**". ה' רומזת לחמישה חומשי תורה, שיהיו מסודרים בראשו של האדם שיהגה בהם יומם ולילה. וזהו סוד "**רשפי**" שהראש, הלב והמחשבה יהיו יחד עם הפה ויהיו מחוברים בבחינת "**ראש פי ה'**" ולא שיהא האדם אחד בפה ואחד בלב בעבודת ה'. לימוד התורה צריך שייעשה על האדם באהבה עזה ובקנאה גדולה לכבודו של הקב"ה "**בראש, בפה ובלב**" ורק באמצעות כך נזכה לגאולה השלמה. ***הגדה של פסח "שירת דוד"***

כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ (ח.ו)

חותם הוא סימן שנשאר ומעיד למי האדם שייך. " **עַל־זְרוֹעֶךָ** " רומז שהאמונה לא צריכה להישאר רק בלב ובמחשבה, אלא להתבטא גם במעשים. הזרוע מסמלת את הכוח והעשייה. התורה מבקשת מאיתנו לקחת את האמונה ולתרגם אותה למעשה, בחסד, בצדקה, במצוות וביחס שלנו לאחרים. שיהיה עלינו חותם של תורה לא רק במה שאנחנו אומרים ומרגישים, אלא בעיקר במה שאנחנו עושים. כשם שחותם מייחד את האדם ומזהה אותו, כך מעשינו הטובים יבטאו את הזהות היהודית שלנו. שכל מעשה שנעשה יהיה עוד חותם קטן של אמונה, אהבה וקדושה בעולם.

המלקט

<u>הלכה:</u> תפילת מוסף שבשבת

יחיד שנתעכב מלהתפלל מוסף עד שהגיע זמן מנחה, שש שעות וחצי מהיום, צריך להקדים להתפלל של מנחה תחלה, ואחר כך להתפלל מוסף. ואם הקדים של מוסף למנחה, יצא. וכן אם נאנס ולא התפלל שחרית של שבת, ונזכר אחר שהגיע זמן מנחה, יתפלל תפלת מנחה, ואחר כך תפלת מוסף, ואחר כך תפלת התשלומין של שחרית. ואם יש לו זמן רק בשביל להתפלל תפלה אחת בלבד, יש לו להעדיף להתפלל תפלת מנחה, ולא מוסף .

ספר "ילקוט יוסף"

<u>פתגם</u>: אהבה היא לא רק רגש, לקיומה יש להקדיש מחשבה, אוזן קשבת, לב מרגיש, רצון כנה ויד תומכת בכל מקרה. ***ספר "שמחלה"***

<u>חקירה</u>: סימני אבידה: לא מועילים מן התורה (לחלק מהדעות), מחשש שראה את הסימנים ביד חבירו ומשקר, או שמא יש חפץ אחר עם אותם הסימנים. (שיעורי ר' שמואל ב"מ ח"ב עמוד כט)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

<u>סיפור</u>: מלאכת גוי

מחבר הביא את ספרו לפני **רבי איזיל חריף**, לשם הסכמה. הזהר, אמר רבי איזיל, שלא תאבד את ספרך ברחוב. מה משמע ? שאל המחבר ופניו נהרו. אך מיד חלפה ארשת הנהרה מעל פניו כאשר שמע את הסברו של רבי איזיל: יש לחשוש, שמא ימצאהו גוי מן השוק ויטעו, כי הוא חיבר ספר זה.

ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף פ)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה: פני פרחה בת מסעודה, בנימין בן אסתר, יוסף דוד בן ליאל, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אזיזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון:** שרה זסוזן אנדרה בת דומיניק רינה, יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה,לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה . **הצלחה רבה בכל:** נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. **לעילוי נשמת:** אלגרין שמחה בת אמילי, רינה בת רחל ,קלוד שלמה בן ז'רמן רבקה, ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה,יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסטרייה כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרזוקה, אנדרה סעיד בן פורטונה מסעודה, קרול מזל אדסה בת גבי זרגונה, אברהם בן אסתר, ראובן בן איזא, יהודה יוסף בן רחל. לאה חוה בת שמחה סימי.

© Graphik'Al 07 81 36 67 85